

Albert Rohan nyugalmazott nagykövet úrnak,
a „Riporterek határok nélkül” zsűri szóvivőjének
Bécs

Bécs, 2011. december 15.

Igen tisztelt nagykövet és zsűri elnök úr!

Mint a „Riporterek határok nélkül” Sajtószabadság Díj zsűri elnökének írok Önnek, amely díjat december 9-én, az Európai Unió Házában adták át Vásárhelyi Máriának és Rényi Pál Dánielnek.

Én magam nem voltam jelen, de aznap alaposan elolvastam Lendvai professzor úr hosszú cikkét a Der Standardban. Egy kollégám ott volt a helyszínen.

Leszögezve, hogy nincs hozzá közöm, kit tüntet ki ez a civil szervezet, engedjen meg mégis néhány rövid észrevételt:

1. Vásárhelyi Mária, aki a saját (vagyis balliberális) táborában is erősen vitatott személyiség, a közelmúltban azzal hívta fel magára a figyelmet, hogy feljelentést tett két úgyszintén balliberális újságíró (Szily László és Bede Márton) ellen, akik dominának nevezték. A pert megnyerte, és egymillió Ft (kb. 3300 euró) kártérítést kapott. Ezután a HVG liberális hetilap megkérdezte, nem tatja-e furcsának, hogy ő, mint a véleményszabadság védelmezője egy inkább tréfásnak szánt vélemény miatt pert indít, amire ő értelemszerűen azt válaszolta, hogy ez „nyikhaj hülyegyerekek véleménye. Ez tehát Vásárhelyi Máriának, a Sajtószabadság Díj kitüntetettjének a színvonala.

Vásárhelyi Mária egyébként Magyarország volt miniszterelnöke, Gyurcsány Ferenc feltétlen támogatójának számít, akiről az utóbbi időben még Lendvai professzor is állítja, hogy felelősséget visel az ország nehéz helyzetéért, és egy korrupt rendszert támogatott.

2. Rényi Pál Dániel cikke, „A médiafőnök: Szalai Annamária, a türelmes eminens”, amelyet különösen kiemelt Lendvai professzor a Standardban megjelent cikkében, komoly figyelmet kapott. Amit kevesen tudnak (és ez maradjon is így), az állami médiafelügyelet ama vezetőjét jellemezte, *és itt a jogsértő kijelentés, amelyet kitöröltünk – a szerk.* Nehezen tudom elképzelni, hogy ezzel a ténnyel, amelyről a magyar médiában mindenki tud, Rényi úr ne lett volna tisztában, amikor a cikkét írta.
3. Továbbá hadd mutassak rá, hogy a fent említett Rényi P. D. saját maga jelentette ki bécsi beszédében, hogy Magyarországon a médiaszabadság elnyomására egyetlen konkrét eset sem hozható fel.
4. A Freedom House szerint (miként ezt a beszédében köszönetet érdemlő módon Ön is említette) Magyarország a sajtószabadság tekintetében a „szabad” kategóriába tartozik. Három másik EU-tagország, Olaszország, Románia és Bulgária található a „részben szabad” kategóriában.

Gondolom, fel kell tenni a kérdést: miért ez a nagy felháborodás Magyarországgal szemben? Hogy a Standard egyik újságíróját (Szigetvári Andrást, aki aligha lelkes híva a mostani kormánynak) idézzem: azért, mert divatos dolog Magyarországot támadni.

Nem kívánok „büntetést” a fent említett országoknak (épp ellenkezőleg), de mi szólt amellet, hogy az idei díjat Magyarországnak ítéljék, anélkül, hogy a legalsó kategóriába tartozna? Hol vannak a bizonyítékok?

Mi szól a személyek mellett, akiket kitüntettek? Kétségtelen, hogy a megírt cikk érvet szolgáltat ehhez, de – feltételezem – nem lehet elvonatkoztatni magától a személytől, aki a cikket írta, és az országtól sem, ahonnan a díjazott érkezett.

Szabadjon kifejezésre juttatnom a személyes véleményemet, miszerint a tisztelt zsűrit félrevezették – mégpedig olyan, felelőtlen személyek, akik más sem forgatnak a fejükben, mint Magyarország lejáratását, és tudatosan vállalják, hogy megromoljanak a magyar-osztrák kapcsolatok.

Ön, aki az úgynevezett szankciós időszakban a szövetségi külügyminisztérium főtitkára volt, minden bizonnyal rendelkezik tapasztalatokkal a tekintetben, hogy milyen érzés, ha (szinte) barátok nélkül igazságtalan vádaknak vagyunk kitéve.

Becsés válaszát várva a fentebb megfogalmazott kérdésekre maradok

Szívélyes üdvözlettel

(Szalay-Bobrovniczky Vince)
Magyarország ausztriai nagykövete